

Od přirozeného k nadpřirozenému od vody k přežití k vodě křtu

Drazí je 3 postní neděle a vyslechli jsme krásné evangelium o Ježíšovi, který se u Jákobovy studny setkává s samařskou ženou. Ona mluví v přirozeném smyslu slova o živé vodě (pramenu) on o vodě živé v duchovním smyslu. Ježíš ji vede od přirozeného k nadpřirozenému.

SZ čtení je Meriba a Masa místo, kde Izraelité reptají a Bůh jim dává vodu ze skály. Tomu předchází hořká voda v Maře, které se stane pitnou vhozeným dřevem. (Ex 15), tedy Bůh dává životodárnou vodu svému lidu. Pak lid dále reptá a Bůh jim dává manu a křepelky (Ex 16) a pak když reptání pokračuje, dostávají vodu ze skály (dnes Ex 17). Nevím, že by pak nadále na poušti trpěli žízní či hladem. Bůh Hospodin jim dal vodu – život na poušti a dal jim také pokrm (mana a křepelky).

Je to obraz cesty Izraele pouští po 40 let do zaslíbené země, země Kanán. Lze to, však myslím také chápat, jako cestu od přirozeného (hlad, žízeň, obavy) k nadpřirozenému Boží péče a ochrana života.

Druhé čtení mluví o Boží lásce, která se projevila dokonale v Kristu, který umírá na kříži. Právě na kříži když Ježíš umírá a je mu proboden bok, a tryská voda a krev. Obě životodárné tekutiny. V tom přirozeném smyslu ale i ve smyslu nadpřirozeném. Voda symbol života a přežití člověka v poušti předního východu, jak u nás jsou velmi suché roky, tak to také pocítujeme nejen mizením středních podzemních vod ve studnách. Také krev je zjevně znamením života, tekutina života. SZ chápal krev jako sídlo duše, proto Jehovisté odmítají transfuze, neboť by jakoby přijímali duši druhého. My víme, že duše je nehmotný oživující princip člověka (*anima forma corporis*) – duše je substanciální formou těla /scholastika ve středověku to chápe takto, duše dává tělu tvar. V materiálním smyslu jistě duše nesídlí v krvi, v symbolickém svém způsobem ano, neboť bez krve člověk umírá.

Právě voda a krev symbol křtu a eucharistie, které plně oslavíme o Velikonocích (na Zelený čtvrtek a Velký pátek Eucharistii) a na velikonoční vigílii křest a Kristovo Zmrtvýchvstání. Text z Řím 6 o křtu, ponoření do Kristovi smrti a tím podíl na Zmrtvýchvstání se čte při Velikonoční vigílii právě před obnovou křtu těsně po zpěvu Sláva na výsostech Bohu a oslavě Zmrtvýchvstání Krista. Skrze vodu křtu a ponoření do ní máme život – život věčný

Ježíš přichází k nám, kteří jsem jako ta dnešní Samařanka, jsme hříšní a nechápeme. On nás učí a vede nás o chápání přirozeného (živá voda znamená pramen) k chápání nadpřirozenému – živá voda, kterou dá on, znamená věčný život. On nám dává sebe a svůj i náš život ve svátostech, především ve křtu a Eucharistii. Znovu si tedy prosím nyní v polovině postní doby uvědomme svůj křest (i biřmování) a setkávání s Kristem v Eucharistii. Ve křtu nám dává vodu živou – nový život v Kristu a v Eucharistii k nám přichází jako pokrm na cestu (jako mana a křepelky). Využívejme v postní době i další pomoc na cestě tedy svátosti uzdravující (svátost smíření, ev. svátost nemocných). Opět obraz z putování Izraele pouští (Nm 21) měděný had, každý kdo na něho pohlédne je zachráněn od uštknutí jedovatým hadem. Opět lze naše hříchy chápat jako uštknutí a jed, pohled na Krista ve sv. zповědi je ten pohled s vírou na měděného hada a naše záchrana ze smrti na cestě k přežití a novému životu.

Snažme se tedy přijmout, jako Samařané, že Ježíš je skutečně Spasitel světa a nechme se vést k věčné spáse cestou křtu a Eucharistie (i dalších svátostí). Abychom pak také v jejich síle mohli se Samařany zvolat: *Věříme, že Ježíš je skutečně Spasitel světa.*